

► 21 Febrero, 2016

38
CULTURA
21.02.2016

Robert Llimós,
atenent una trucada
de Roma, on
exposarà aquesta
primavera. Té tots
els pinzells en ordre,
i en té unes quantes
desenes
ALBERT SALAMÉ

'DOMUS ARTIS' MARIA PALAU

Un altre món

L'estudi de Robert Llimós, al carrer Sant Pere Més Alt, és com una nau espacial on habiten centenars d'alienígenes dibuixats, pintats i esculpits

Pocs artistes acostumen a ser fidels a un sol estudi. Però Robert Llimós (Barcelona, 1943) és un cas a part. Només n'ha tingut un en tota la seva llarga carrera. Està situat al carrer Sant Pere Més Alt, en un edifici que ha sigut refugi de pinzells des de fa més de cent anys. Primer va ser territori del pintor Josep Maria Sert, fins que se'n va anar a París. Llavors, la planta, la penúltima de la finca, es va dividir en espais que van ocupar múltiples creadors en diferents moments. Els pintors Ricard Canals i Olga Sacharoff, el fotògraf Gabriel Casas, l'escultor Miquel Paredes... Quanta història artística que custodien aquestes parets.

Llimós hi va arribar als anys seixanta (li va traspasar el pintor Josep Carretero Gomis: un antre sense ventilació però amb una fantàstica claraboia), i ja no se n'ha mogut mai més. I no només això: a mesura que va anar creixent com a creador, també va anar augmentant la superfície del seu taller. Els artistes van anar marxant i ell va anar tirant envans a terra. Avui és l'amo i senyor de la planta. D'aquesta i de dues més del mateix edifici, que també estan al servei del seu art. El seu estudi triplex, si no té 1.000 metres quadrats, s'hi ben apropa. És espectacular.

No rep visites al pis on treballa. "No m'agrada que vegin les coses a mig fer", alhora que es lamenta del poc ordre que hi regna, cosa del tot incerta: té tots els pinzells, i n'hi ha unes quantes desenes, classificats per mides en diferents pots. La gent desfila pel pis principal, que fa les funcions de galeria. Ho té tot col·locat amb cura. Ja voldrien les galeries de Consell de Cent un espai amb l'encant d'aquest. "Acabo de penjar els quadres que ens emportarem a Roma" Llimós exposarà a la Fundació Pastificio Cerere del 15 de març al 16 d'abril. Aquesta institució i la Fundació Elsa Peretti s'han posat d'acord per organitzar la mostra, que del 8 de juny al 9 de juliol es veurà a Barcelona, a l'estudi/galeria de Sant Pere Més Alt.

La influent Peretti és el màxim, "per no dir l'únic", suport que té Llimós des de fa set anys, quan va començar una aventura artística tan curiosa com original, tan sorprenent com obsessiva, i que ben poca gent ha entès.

Des del 2009, la seva obra només té un tema: els ovis. Una tarda de juny d'aquell any, se li va aparèixer al Brasil una desconeguda ("potser feia 50 metres") nau espacial amb dos individus dins seu. Una dona amb una diadema al cap i un home amb

una indumentària tipus militar. Tots dos amb semblant arcaic, pell escamosa, coll llarg i ulls negres. "Aquella experiència em va canviar la forma de veure l'art i la vida. Quan vaig tornar a casa, es van comunicar amb mi a través de veus críptiques pel mòbil. Primer eren alegres, després imperatives i, les últimes, tristes, de comiat."

Des de llavors, no ha parat de dibuixar, gravar, pintar i esculpir extraterrestres. És, diu, la missió que li van confiar ells mateixos: que els difongués amb la seva obra. La primera tongada de peces les va exposar a la galeria Alejandro Sales i, un temps després, li va obrir les portes l'Espai Volant de la Fundació Vila Casas. "Però ja està, ningú ha volgut saber-ne res més. Els cultes són conservadors, incapaces d'admetre el que no han vist. Però no em preocupa gens: el problema el tenen ells. Ja vindran, ja..." Es refereix tant a responsables d'institucions artístiques com també a amics i persones de l'art que s'apreciava que s'havien anat apartant d'ells els darrers temps.

El seu estudi (la primera, la segona i la tercera planta: vaja, l'estudi sencer) és com una mena d'immensa nau espacial ocupada per centenars d'aquests éssers alienígenes que un estrany dia se li van presentar. Llimós té la teoria que estava predestinat a

Art

trobar-los i que, de fet, la seva coneguda escultura aquàtica *Miraestels* del port de Barcelona era visionària.

“Que si ha perjudicat la meua carrera el que estic fent? No, ben al contrari: tinc un nou estímul, una cosa nova, per crear. Ara, no he venut cap obra. Ni una. Tinc l'Elsa Peretti, la meua gran mecenes. Però, com et dic, tant me fa el que pensin. Persistiré. El que estic fent no s'ha fet mai en tota la història de l'art. En dic antropologia espacial. Tinc força i estic preparat per tirar-ho endavant”, etziba, mentre ordena unes impressions d'una altíssima qualitat que li agradaria col·locar en circuits d'obra gràfica, a preus molt populars.

Observa amb deteniment la perfecció dels vius colors d'aquest tiratge assegut en un sofà, a tocar d'una estanteria (situem-nos: ara som a la segona planta, en la qual a més hi viu) atapeïda de records i objectes a mig camí de la joguina i l'obra d'art. Una fotografia en blanc i negre d'un Llimós que es diverteix amb una capa de torero. Una estatueta d'un parell de pams que li va fer Joaquim Ros Sabaté, de cos sencer i posat dandi. Una pintura molt dolça amb unes barquetes arrencades del seu pare, Camil Llimós: “El meu professor; gràcies a ell sóc pintor.”

Moltes habitacions i altells estan destinats a magatzem. Amb una trajectòria de més de mig segle, l'obra acumulada és incalculable. El que més greu li sap de tenir desat al dipòsit és el quadre de 6x12 metres (un trencaclosques de 21 plafons) que va crear per ser exhibit al Fòrum de les Cultures del 2004. “Toca un tema tan delicat com és la guerra i me'l van censurar. Lluitaré perquè algun dia es pugui veure”. Veure. Tot sembla connectat en el seu univers creatiu. Al terra de l'estudi, hi té un llum de neó, que va exposar als anys seixanta a Tarragona en parets esquerdades, que dona forma a la paraula *veure*. Serà el rètol i el títol de l'exposició de Roma. “Sóc un afortunat d'haver vist el que he vist”.

En una paret d'una estança secundària, llueixen una dotzena de fotografies d'un ritual de santeria de Brasil. És una cerimònia que se celebra dins del mar, “i molts hi acaben ofegats”. No ha tornat al país des que ho va veure, però just ara està pensant fer un nou viatge. “M'agradaria tornar-los a veure. A aquells o a uns altres. Segons la NASA, hi ha 57 espècies diferents...”

No es reivindica com a col·leccionista, per bé que ha anat comprant algunes peces d'art primitiu i que atresora pintures dels artistes de la seva generació, els que, com ell, van ser els artífexs de la renovació de l'art figuratiu als anys setanta: Francesc Artigau, Eduard Arranz-Bravo, Gerard Sala... “Sense ha tractat molt malament. Aquí a Catalunya l'abstracció, que és purament ornamental i no diu absolutament res, ha sigut una dictadura”, es queixa, però sense fer-se massa mala sang. Des del 2009, té altres cabòries. ✱

Una de les plantes del seu immens estudi està destinada a galeria. A sota, el llum de neó amb la paraula ‘veure’ que va exposar als anys seixanta a Tarragona, i un petit ‘Miraestels’, l'escultura premonitòria
ALBERT SALAMÉ

Art